

Sygn. akt II K 472/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy G. B.

po rozpoznaniu w dniach 10.07.2012 r., 11.09.2012r., 18.10.2012r., 15.11.2012r., 21.01.2013r., 7.03.2013r., 7.01.2014r., 4.02.2014r., 24.04.2014r., 4.12.2014r., 22.01.2015r. sprawy karnej

R. G.

urodzonego (...) w Ś.,

syna L. i E. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. W okresie od sierpnia 2011 roku do dnia 13 lutego 2012 roku w Ś. woj. (...) poprzez wielokrotne dzwonienie telefonem komórkowym, wysyłanie obraźliwych sms-ów oraz śledzenie uporczywie nękał E. D., wzbudzając w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia,

tj. o czyn z art. 190a § 1 kk

II. W okresie od września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku w Ś. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kilkakrotnie włamywał się do mieszkania E. D. w ten sposób, że przy użyciu oryginalnego klucza, którym nie miał prawa dysponować, wchodził do środka, skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia złoty pierścionek wartości 340 zł, ładowarkę do telefonu wartości 15 zł oraz teczkę z dokumentami E. D. w postaci świadectw pracy, umów o pracę, druków (...) i inne działając na szkodę E. D., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 19 października 2007 r. (sygn. akt VI K 940/06) za czyn z art. 279§1 kk w zw. z art. 283 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności, który to wyrok wszedł w skład wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 23 kwietnia 2008 roku (sygn. akt II K 743/07), a karę odbył w okresie od 11 marca 2006 roku do dnia 30 czerwca 2008 roku z zaliczeniem okresów od dnia 5 maja 2003 roku do dnia 7 maja 2003 roku, od dnia 15 sierpnia 2003 roku do dnia 16 sierpnia 2003 roku i od dnia 18 września 2003 roku do dnia 25 września 2003 roku

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżonego **R. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190a § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **R. G.** w pkt. I i II wyroku i wymierza mu karę łączną roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **R. G.** w punkcie III wyroku na okres próby 4 (czterech) lat;

V. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego **R. G.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego **R. G.** do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną E. D.;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. kwotę 1549,80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz od ponoszenia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 472/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona E. D. zamieszkiwała wraz ze swoją córką W. R. (1) w mieszkaniu przy ul. (...) w Ś.. Pod koniec lipca 2008 roku pokrzywdzona poznała oskarżonego R. G., z którym zaczęła się spotykać, a po niedługim czasie oskarżony zamieszkał u niej. O. pracowali, prowadzili wspólnie gospodarstwo domowe. Na początku stosunki pomiędzy parą układały się w miarę poprawnie. Z upływem czasu pokrzywdzona zaczęła obserwować u R. G. zachowania, które zaczęły ją niepokoić. Oskarżony był o nią bardzo zazdrosny, nie pozwalał jej z nikim rozmawiać, próbował ją całkowicie odizolować od znajomych i rodziny. Oskarżony zaczął też nadużywać alkoholu.

W dniu 28 sierpnia 2011 roku E. D. zakończyła swój związek z oskarżonym. R. G. wyprowadził się od niej i wrócił do swojego mieszkania przy ulicy (...). Od tego momentu pokrzywdzona zaczęła otrzymywać od oskarżonego niepokojące smsy, które zawierały wyzwiska i groźby pod jej adresem. Z ich treści wynikało, że ktoś podpali jej dom, powybijają szyby, zawierały ostrzeżenia aby uważała na siebie. Nadto w smsach E. D. była wulgarnie określana suką, kurwą, dziwką. Wskazywały one również na fakt, iż jest ona śledzona. R. G. w tym czasie chodził za pokrzywdzoną, wydzwaniał do ich wspólnych znajomych przedstawiając ją w złym świetle. W mieszkaniu pokrzywdzonej kilkukrotnie zostały wybite szyby.

W krótkim czasie po rozstaniu oskarżony podczas spotkania z pokrzywdzoną wyrwał jej torebkę, z której następnie zabrał komplet kluczy do jej mieszkania. Dysponując tymi kluczami oskarżony pod nieobecność E. D. kilkakrotnie wchodził do jej mieszkania dokonując uszkodzeń różnych urządzeń (pompy od centralnego ogrzewania, przewodu od pralki). Na początku września 2011 roku oskarżony ukraść z mieszkania pokrzywdzonej złoty pierścionek o wartości 340 zł, a także teczkę z dokumentami w postaci świadectwa pracy, umowy o pracę, druków (...) i dokumentów medycznych.

W dniu 31 grudnia 2011 roku E. D. przebywała u swojej znajomej E. P.. Wówczas przyszedł tam również oskarżony. Zwrócił się do pokrzywdzonej słowami „popłyniesz babciula, popłyniesz”. Gdy E. D. wróciła do domu zobaczyła, że brakuje jej ładowarki do telefonu, a nadto przewód elektryczny od pralki jest przecięty.

Po tym zdarzeniu pokrzywdzona wymieniła wszystkie zamki w swoim mieszkaniu, oraz zamek do bramy głównej. Od tego czasu z mieszkania przestały ginąć należące do niej rzeczy.

Dowody :

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 32-33, 35,55, 82 – 82, 111v

Zeznania świadków:

E. D. k.111v.-113v.,2, 3, 4-5, 16 – 18, 50, 55, 59 -60

J. P. k. 151, 14-15,

S. K. k. 150v.,20

E. P. k. 160, 21

E. G. k. 113v.-114, 26 - 27

O zachowaniu oskarżonego E. D. informowała kurator sądową sprawującą dozór nad oskarżonym – E. G., pokazywała jej sms-y otrzymywane od oskarżonego, skarżyła się na nękanie przez oskarżonego, prosząc o interwencję i zdyscyplinowanie oskarżonego. Podczas wizyty u kuratora, gdy oskarżony dzwonił do pokrzywdzonej ta przekazała telefon E. G.. Oskarżony początkowo rozłączył się, jednak po chwili zadzwonił ponownie, podczas rozmowy próbował manipulować kuratorem, wezwany do zgłoszenia się na rozmowę na temat swojego zachowania w rezultacie nie stawiał się w wyznaczonym terminie.

Pokrzywdzona skarżyła się na zachowanie oskarżonego, a także okazywała otrzymywane od niego wiadomości również swojej starszej córce J. P., koleżance E. P., a na temat uszkodzenia urządzeń w mieszkaniu i rozbitych szyb rozmawiała z sąsiadami S. K. i W. R. (2), dzieląc się z nimi podejrzeniami, że czynów tych dokonał oskarżony.

Dowody:

Zeznania świadków:

E. D. k.111v.-113v.,2, 3, 4-5, 16 – 18, 50, 55, 59 -60

J. P. k. 151, 14-15,

S. K. k. 150v., 20 – v

W. R. (2) k. 151v., 12-13

E. P. k. 21- v

E. G. k. 113v.-114, 26 – 27

Notatka urzędowa k. 28-29

W dniu 15 lutego 2012 roku podczas przeszukania mieszkania zajmowanego przez oskarżonego zabezpieczono aktówkę z dokumentami należącymi do pokrzywdzonej.

Dowód:

Protokół przeszukania k. 41-43

R. G. ma 34 lata, jest ojcem jednego dziecka. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w Ś., gdzie odbywa karę pozbawienia wolności. Był wielokrotnie karany sądownie.

Dowody:

dane osobopoznawcze, k. 32v

kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 203-205

dane o karalności k. 197 -200

Oskarżony R. G. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się częściowo do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż nie mógł pogodzić się z faktem rozstania z pokrzywdzoną. Przyznał, iż wysyłał jej obraźliwe smsy, w których wyzywał ją wulgarnie. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek jej groził, chociaż przyznał, że może go trochę „poniosło” i napisał coś, co mogło zabrzmieć jak groźba. Nie przyznał się również do kradzieży dokumentów i innych przedmiotów z mieszkania pokrzywdzonej. Wskazał na fakt, iż to ona sama dała mu dokumenty, aby je skserował. Przyznał, że była sytuacja, gdy rzucił kamieniem w okno pokrzywdzonej i wybił szybę.

Podczas rozprawy przed Sądem R.G. przyznał się tylko do występku z art. 190 a § 1 kk. Przyznał, iż „z nerwów” wysyłał do pokrzywdzonej smsy z nr tel. (...). Zaprzeczył, aby kiedykolwiek okradł pokrzywdzoną.

Wyjaśnienia oskarżonego k. 32-33, 35,55, 82 – 82, 111v.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się częściowo tylko na wyjaśnieniach samego oskarżonego R. G., przede wszystkim bowiem podstawę rozstrzygnięcia stanowiły pozostałe dowody osobowe w postaci zeznań pokrzywdzonej E. D. oraz świadków: E. P., J. P., S. K., E. G., W. R. (2), a także dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom R. G. jedynie w zakresie, w którym przyznał się on do wysyłania obraźliwych sms-ów do pokrzywdzonej, a także do wybicia szyby w jej oknie. Swoje zachowanie oskarżony tłumaczył trudnościami z pogodzeniem się z rozstaniem z pokrzywdzoną. W tym też jedynie zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondowały z twierdzeniami pokrzywdzonej. Jednocześnie oskarżony negował zarzut dokonania kradzieży na szkodę byłej partnerki, utrzymując, że dokumenty, o których mówiła pokrzywdzona, a które zabezpieczono podczas przeszukania przeprowadzonego w jego mieszkaniu otrzymał od niej do skserowania. Okoliczności tej pokrzywdzona zaprzeczała, a wobec treści jej zeznań, wspartych relacjami innych świadków, przeciwnym twierdzeniom oskarżonego, sprzecznym również z logiką i doświadczeniem życiowym, Sąd odmówił wiary. Wyjaśnienia oskarżonego kwestionującego lub umniejszającego swoje sprawstwo w omawianym zakresie Sąd ocenił w kategoriach obranej przez niego linii obrony, ukierunkowanej na uniknięcie lub przynajmniej zminimalizowanie odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo.

Wobec tego rodzaju oceny wyjaśnień oskarżonego rekonstrukcja ustalonych faktów opierała się w niniejszej sprawie w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonej E. D.. Jej wypowiedzi na temat okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy były spójne i logiczne, charakteryzowała je konsekwencja. Świadek stanowczo twierdziła, że identyfikowała oskarżonego jako autora wulgarnych sms-ów, zawierających groźby czy wskazujących na śledzenie pokrzywdzonej, zaprzeczała, aby mogły one pochodzić od innej osoby. Zeznania pokrzywdzonej, w których wskazywała, iż była przez byłego konkubenta śledzona, dręczona smsami, wyzywana, współbrzmiały z zeznaniami osób trzecich, pozostałych świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie. Świadkowie E. P., J. P., E. G. potwierdziły relację E. D. co do zachowań oskarżonego noszących znamiona nękania, w tym miały okazję zapoznać się z treścią wiadomości tekstowych przesyłanych przez oskarżonego. Wprawdzie w swych zeznaniach wymienione mówiły o okolicznościach zasłyszanych od pokrzywdzonej, jednak już zeznania kurator E. G. odnosiły się do jej własnych obserwacji zachowania oskarżonego, które uzupełniały i potwierdzały relację pokrzywdzonej. Z kolei świadkowie W. R. (2) i S. K., sąsiedzi pokrzywdzonej, potwierdzali jej zeznania odnoszące się do incydentów związanych z włamaniami do jej mieszkania, kradzieżą przedmiotów wymienionych w zarzucie, uszkodzeniami urządzeń domowych, wybijaniem szyb. Relacje świadków potwierdzały, że takie zdarzenia faktycznie miały miejsce, zaś pokrzywdzona podejrzewała o ich sprawstwo oskarżonego.

W toku niniejszego procesu nie zbadano na etapie postępowania przygotowawczego zawartości telefonu pokrzywdzonej ani w inny sposób nie zabezpieczono treści połączeń, w szczególności wiadomości tekstowych otrzymywanych przez pokrzywdzoną. Bezskuteczna okazała się próba podjęta w tym zakresie przez Sąd, gdyż pokrzywdzona wykasowała już zawartość telefonu. Z kolei nagrania dostarczone przez pokrzywdzoną okazały się zawierać zapisy rozmów prowadzonych pomiędzy oskarżonym a świadek E. P., których treść nie odnosiła się do meritum sprawy. Braki materiału dowodowego w tym zakresie nie stanowiły jednak przeszkody dla ustalenia przez Sąd, iż inkryminowane oskarżonemu zachowania polegające min. na telefonicznym nękanii i znieważaniu pokrzywdzonej rzeczywiście miały miejsce, gdyż okoliczności te wynikały z omówionych wyżej dowodów, w tym częściowo z wyjaśnień samego oskarżonego. Co istotne, tak ustalonych zachowań oskarżonego nie można zdaniem Sądu traktować jako normy postępowania w danym środowisku. Nie może też być podstawą zakwestionowania wiarygodności twierdzeń pokrzywdzonej fakt, że jej koleżanka E. P. podejmowała wulgarny dyskurs z oskarżonym, odpisując na jego wiadomości przy użyciu telefonu komórkowego pokrzywdzonej.

Odpowiedzialności z art. 190a§1 kk podlega ten kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Głównym przedmiotem ochrony art. 190a§1 kk jest szeroko rozumiana wolność, zarówno w aspekcie wolności „od czegoś” (od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby), jak i wolności „do czegoś” (przede wszystkim do zachowania swojej prywatności), przy czym indywidualnym przedmiotem ochrony dalszym, drugoplanowym, ubocznym, jest też zdrowie, tak psychiczne jak i fizyczne osoby pokrzywdzonej tego rodzaju działaniem przestępczym. (...) to „ustawicznie dręczyć, trapić, niepokoić (czymś) kogoś, dokuczać komuś, nie dawać chwili spokoju” („Słownik języka polskiego”, red. M. Szymczak, t. 2, Warszawa 1984, s. 317). Odnośnie uporczywości warto zaś przytoczyć ugruntowany pogląd Sądu Najwyższego znajdujący zastosowanie to tej przesłanki przedmiotowego przestępstwa, zgodnie z którym „znamię uporczywości łączy w sobie dwa elementy (...) jeden z nich charakteryzuje postępowanie sprawcy od strony podmiotowej, a polega na szczególnym nastawieniu psychicznym wyrażającym się w nieustępliwości, chęci postawienia na swoim (obojętnie, z jakich pobudek), podtrzymywaniu własnego stanowiska na przekór ewentualnym próbom jego zmiany. (...) drugi element, obiektywny, polega na trwaniu takiego stanu rzeczy przez pewien dłuższy czas” (zob. uchwała SN z dnia 9 czerwca 1976r., VI KZP 13/75). Oprócz znamion czasownikowych dla zaistnienia przestępstwa uporczywego nękania, czyli przestępstwa z art. 190a § 1 kk, konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonego poczucia zagrożenia lub też naruszenia prywatności. Jak wspomniano wcześniej zagrożenie to winno być oceniane według kryteriów obiektywnych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jego analiza i ocena, w sposób niewątpliwy wykazały winę i sprawstwo R. G. odnośnie popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego w art. 190a § 1 kk. Potwierdzeniem winy i sprawstwa oskarżonego w tym zakresie – jak już wyżej wskazano – były przede wszystkim zeznania E. D., wsparte zeznaniami pozostałych świadków, którym Sąd nadał walor w pełni wiarygodnych, prawdziwych oraz powołujących fakty i okoliczności, które w rzeczywistości zaistniały, i to w czasie i w okolicznościach przez pokrzywdzoną wskazywanych. Zeznania pokrzywdzonej, potwierdzone depozycjami pozostałych świadków, jednoznacznie wskazywały, że działanie oskarżonego wzbudzało u E. D. uzasadnione poczucie zagrożenia, ugruntowane incydentami włamań do jej mieszkania, uszkodzeniami sprzętów wyposażenia lokalu, kradzieżami drobnych przedmiotów i dokumentów. Pokrzywdzona miała przy tym świadomość tego, że oskarżony nadużywa alkoholu, a pod jego wpływem nie kontroluje i nie hamuje swojego postępowania.

Za udowodnione Sąd uznał również sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie drugiego z zarzucanych mu czynów, uznając, że szereg zachowań polegających na wchodzeniu przez oskarżonego do mieszkania E. D. przy użyciu zabranego jej klucza, bez jej wiedzy i wbrew jej woli, połączonych z dokonaniem zaboru pierścionka, ładowarki do telefonu komórkowego oraz dokumentów, stanowił realizację ustawowych znamion kradzieży z włamaniem, w tym kradzieży dokumentów należących do pokrzywdzonej. Czyny te trafnie zostały przez oskarżyciela publicznego zakwalifikowane kumulatywnie z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk, zaś okoliczność, że czynności sprawcze w tym zakresie były przez oskarżonego podejmowane sukcesywnie na przestrzeni pewnego odcinka czasu, w ramach realizacji z

góry powziętego zamiaru dokuczenia pokrzywdzonej, uzasadniały kwalifikację z art. 12 kk. Opisanych zachowań oskarżony dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk wyrokiem tut. Sądu z 19.10.2007 r. (sygn. akt VI K 940/06), objętym wyrokiem łącznym tegoż Sądu z 23.04.2008 r. (sygn. akt II K 743/07). Aktualnie przypisanego umyślnego występku, charakteryzującego się podobieństwem do poprzedniego czynu, oskarżony dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia orzeczonej wówczas kary pozbawienia wolności. Powyższe okoliczności uzasadniały zakwalifikowanie przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk jako popełnionego w warunkach recydywy opisanej w art. 64 § 1 kk.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwa Sąd wymierzył mu odpowiednio kary 3 miesięcy pozbawienia wolności (art. 190a § 1 kk) oraz roku pozbawienia wolności (art. 279 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk), orzekając wobec oskarżonego również karę łączną w wymiarze roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zwłaszcza miał na uwadze pobudki i sposób działania sprawcy, społeczną szkodliwość jego czynu, stopień winy, osobowość sprawcy oraz jego postawę po dokonaniu przestępstwa. Oskarżony działał z pełną premedytacją, naruszając zróżnicowane dobra osobiste pokrzywdzonej, przez co zakres negatywnych skutków jego działania należy określić jako znaczny. Oskarżony jedynie częściowo po popełnieniu przestępstwa wyraził skruchę, częściowo próbując w kłamliwy sposób uwolnić się od pełnej odpowiedzialności za swoje czyny. W tych okolicznościach wymierzonej oskarżonemu kary łącznej i kar jednostkowych, oscylujących w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nie można zdaniem Sądu ocenić jako nadmiernie surowych, tym bardziej, że uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego zastosowano wobec R. G. dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, uznając iż zachodzą w odniesieniu do oskarżonego przesłanki takiego rozstrzygnięcia ujęte w art. 69 § 1 kk. Zdaniem Sądu kara orzeczona w takiej postaci i wymiarze stanowić będzie dostateczny wyraz represji karnej, będąc adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jego zawinienia i osobowości oraz wystarczającą dla zrealizowania wobec oskarżonego swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych. Wzmocnieniu tej funkcji kary będzie służyć dodatkowo zarówno wyznaczony oskarżonemu okres próby, jak też poddanie o dozorowi kuratora sądowego i nałożenie dodatkowych obowiązków w zakresie ograniczenia jego dalszych kontaktów z pokrzywdzoną (pkt. V i VI wyroku).

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 ma 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. J. wynagrodzenie, które wyliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. VII wyroku).

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego R. G. w całości od ich ponoszenia, uwzględniając jego sytuację materialną, związaną min. z aktualnym pozbawieniem go wolności (pkt. VIII wyroku).